

Sygn. akt I C 191/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Skowron

Protokolant: Ewelina Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r.

w Z.

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

1. powództwo oddala,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 191/13

UZASADNIENIE

Powód, S. K., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Powiatu (...) kwoty 425 zł wraz z ustawowymi odsetkami (od dnia 31 lipca 2012 r. do dnia zapłaty) i kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania wyjaśnił, że za wydaną mu w lipcu 2004 r. kartę pojazdu - sprowadzonego przez niego z obszaru Unii Europejskiej - uiścił opłatę w kwocie 500 zł. Podniósł, że przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, na podstawie którego została ona od niego pobrana, był sprzeczny z prawem wspólnotowym. Wskazał, że opłata za wydanie karty pojazdu powinna była wynosić 75 zł (w takiej bowiem wysokości została określona w kolejnym rozporządzeniu regulującym tę materię [Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu] i tyle też wynosiła opłata za wydanie wtórnika karty zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu). Zaznaczył, że opłata w części przenoszącej 75 zł była świadczeniem nienależnym. Podał, że pozwany – pomimo skierowanego do niego wezwania do zapłaty – nie wypłacił mu dochodzonej kwoty.

Pozwany Powiat (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. Zarzucił, że zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Dodatkowo podniósł, że powód nie udowodnił, że uiścił opłatę za wydanie karty pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lipca 2004 r. na wniosek S. K. zostało wystawione zaświadczenie potwierdzające brak obowiązku uiszczenia podatku z tytułu przywozu nabytego przez niego w Niemczech samochodu V. (...). Na zaświadczeniu tym została dokonana wzmianka najprawdopodobniej o treści: „nr rej. (...), dnia 29 lipca 2004 r.”. W dniu 18 lipca 2012 r. S. K.

wezwał Powiat (...) do zwrotu, w terminie 7 dni, kwoty 425 zł, stanowiącej nienależną część opłaty za wydanie karty pojazdu.

(dowód:

- zaświadczenie z dnia 26 lipca 2004 r. [k 7];
- wezwanie do zapłaty z dnia 18 lipca 2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru [k 8-9])

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie powód zobowiązany był przede wszystkim wykazać, że w ogóle uiszczył na rzecz pozwanego opłatę w kwocie 500 zł za wydanie karty pojazdu (art. 6 k.c.).

Kartę pojazdu dla pojazdu samochodowego – o ile nie jest to nowy samochód wprowadzony do obrotu handlowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez jego producenta lub importera - wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania (siedzibę) właściciela auta, przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 77 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 73 ust. 1 tej ustawy).

Stosownie do art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, naczelnicy urzędów skarbowych dla celów związanych z rejestracją środków transportu są obowiązani do wydawania zaświadczeń potwierdzających uiszczenie przez podatnika podatku od towarów i usług od pojazdów sprowadzanych z państw członkowskich Unii Europejskiej lub brak obowiązku jego uiszczenia. Zaświadczenia takie są potrzebne do zarejestrowania pojazdu, jeżeli jest on rejestrowany po raz pierwszy (art. 72 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym).

Na dołączonym do pozwu zaświadczeniu potwierdzającym brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług w związku ze sprowadzeniem przez powoda z Niemiec do Polski samochodu V. (...) naniesiona jest wzmianka, najprawdopodobniej o treści: „nr rej. (...), dnia 29 lipca 2004 r.”. Dokument ten jest jednak na tyle nieczytelny (źle skopiowany), że nie sposób ustalić, kto ją naniósł, ani nawet czy w ogóle została podpisana. W takich warunkach nie można było przyjąć, że potwierdza ona fakt pierwszej rejestracji tego samochodu w Polsce (z czym wiązałoby się domniemanie uiszczenia przez powoda opłaty za wydanie karty pojazdu na rzecz Powiatu (...) [art. 231 k.p.c.; por. uchwałę NSA w Warszawie z dnia 4 lutego 2008 r., I OPS 3/07]). Powód natomiast, pomimo wezwania, nie przedłożył kolejnego, starannie wykonanego odpisu tego zaświadczenia.

Funkcji dowodu uiszczenia opłaty za wydanie karty pojazdu nie mogło też spełniać wezwanie do zapłaty z dnia 18 lipca 2012 r. (z faktu, że ktoś domaga się spełnienia na swoją rzecz jakiegoś świadczenia nie wynika, że przysługuje mu roszczenie wobec adresata takiego żądania).

Powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia; z tej też przyczyny powództwo podlegało oddaleniu. W takich warunkach nie było już potrzeby odnoszenia się do drugiego z podniesionych przez pozwanego zarzutów.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. – zasądzając je od powoda. Koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego.